

Отнапрѣдъ бѣдното мишченце се плашеше отъ мене, нѣ послѣ то навикнѣж: когато отивахъ да го хранѣж то провираше острата си муцунка прѣзъ рашетката на капана и лакомо вземаше отъ рѣцѣтъ ми храната, която му носѣхъ. Азъ много обикнѣхъ това мишченце, само че мама не одобряваше тази моя постѣпка, затуй трѣбваше да пустнѣж това животно.

Съ това намѣрение азъ взехъ капана тихичко, отидохъ до стѣлбата и го отворихъ. Гледамъ: мишченцето не ще да излѣзе. Тогавъ чукнѣхъ излека капана и мишчето искочи, но не побѣгнѣж; то спокойно се спрѣ на близкото стѣпало. Слѣдъ това почнѣхъ съ все сила да плѣскамъ съ рѣцѣ, да тропамъ съ крака, дано го накарамъ да побѣгне, но напусто: мишченцето вдигнѣ муцунката си, припнѣ назадъ къмъ вратата, влѣзе въ стаята и се скри нѣгдѣ.

Вечеръта, когато седнѣхъ да вечерямъ, нѣщо зашумоле. Азъ вдигнѣхъ главата си и за чудо: моето приятелче — мишченцето седѣше на заднитѣ си крака и ме гледаше право въ очитѣ. Чукнѣхъ съ лѣжицата дано побѣгне, но то се не мрѣднѣж отъ мѣстото си. Слѣдъ това азъ му хвърлихъ залѣкъ хлѣбъ и то го грабнѣж, припнѣ се и се скри пакъ въ жгълчето.

Отъ това врѣме нататѣкъ всѣкога, когато сѣдахъ да ядѣж, мишчето сѣ дохождаше при мене да го хранѣж, понѣкога даже си позволяваше да мрѣдне зурличката си въ моята паничка. До толкова навикнѣж то съ мене, щото азъ почнѣхъ да го ловѣж и да си играѣж съ него.

Понѣкога мишчето седѣше до прозореца на припѣкъ. Въ туй врѣме, ту като котенце се миеше, ту ближеше своята обрастнѣла съ сивички косми кожичка, ту се търкалѣше по пода. Отъ друга страна цѣлъ хайдутинѣ бѣше то: гризеше всичко, каквото му паднѣше, като: перваза на стѣнитѣ, играчкитѣ ми, всичко, всичко; но азъ никога не му се сърдахъ, защото знаѣхъ, че и другитѣ мишки сѣж такива. Често пѣти мишчето се ка-